

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Gorbatschow Wodka KG**, se sídlem Kienhorststrasse 46 - 50, 13403 Berlin, Spolková republika Německo, zastoupené JUDr. Karlem Čermákem, jr., Ph.D., advokátem se sídlem Národní třída 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6 – Bubeneč, za účasti: Liho – Blanice, s. r. o., se sídlem Blanice 43, Mladá Vožice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2006, č. j. 11 Ca 241/2004 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce je výrobcem vodky. Je vlastníkem mezinárodní ochranné známky č. 2R202479 „GORBATSCHOW“ s prioritou od 9. 8. 1957 a dále mezinárodní ochranné známky č. 565203 „GORBATSCHOW“ s prioritou od 30. 1. 1991. Obě ochranné známky jsou zapsány ve třídě 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb (tj. pro alkoholické

nápoje, včetně nápojů míchaných a mixovaných) a jsou na území České republiky řádně užívány.

Dne 30. 3. 2000 podala společnost s ručením omezeným Liho – Blanice přihlášku ochranné známky s č. j. O 153761. Žádala o zápis kombinované ochranné známky se slovním prvkem „Liho VODKA GRATSCHOW Original“, a to pro třídu 16 (papírenské výrobky), třídu 33 (alkoholické nápoje) a třídu 35 (zprostředkování obchodu) mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Proti návrhu na zápis ochranné známky podal žalobce dne 13. 8. 2001 námitky dle § 9 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách. V nich uvedl, že u navrhované ochranné známky je dána vysoká míra zaměnitelnosti s existující slovní ochrannou známkou žalobce „GORBATSCHOW“. Navrhl proto odmítnout ochranu přihlášce ochranné známky pro třídu 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 24. 6. 2002 Úřad průmyslového vlastnictví námitkám žalobce vyhověl a přihlášku ochranné známky „Liho VODKA GRATSCHOW Original“ omezil na třídy 16 a 35, přičemž zamítl poskytnutí ochrany ve třídě 33, tedy v klíčové třídě alkoholických nápojů. Správní orgán došel k závěru, že z vizuálního hlediska není rozlišovací schopnost dominantního prvku navrhované ochranné známky (tedy slova „GRATSCHOW“) dostatečná a nelze vyloučit pravděpodobnost záměny s existující mezinárodní ochrannou známkou „GORBATSCHOW“.

K rozkladu podaném společností Liho – Blanice, s. r. o. předseda Úřadu průmyslového vlastnictví změnil dne 3. 4. 2003 rozhodnutí Úřadu tak, že žalobcovy námitky proti zápisu kombinované ochranné známky zamítl. Potvrdil tedy zápis ochranné známky „Liho VODKA GRATSCHOW Original“ i pro třídu 33. Odvolací orgán došel k závěru, že dominantní slovní prvky obou ochranných známek jako celek zaměnitelné nejsou. Tuto skutečnost dovodil nejen z fonetické, vizuální a sémantické odlišnosti daných prvků, ale s ohledem na kombinovanost navrhované ochranné známky též z dalších jejích prvků; pokud jsou všechny prvky navrhované ochranné známky vnímány jako celek, pak má tato ochranná známka dostatečnou rozlišovací schopnost.

Městský soud v Praze zamítl dne 28. 4. 2006 žalobu proti rozhodnutí předsedy Úřadu. Žalobce v ní uplatňoval tři žalobní body, které měly mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu: nesprávný výklad a následná aplikace neurčitého právního pojmu „zaměnitelnost“; skutečnost, že se žalovaný zabýval pouze námitkovými důvody uplatněnými dle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a nikoliv námitkami uplatněnými dle § 9 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách a konečně procesní pochybení, které mělo spočívat v porušení § 59 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád.

K prvnímu žalobnímu bodu soud uvedl, že není patrné, že by správní orgán při výkladu pojmu „zaměnitelnosti“ vybočil z rámce jemu svěřeného správního uvážení. Při posuzování zaměnitelnosti se zabýval jak aspektem vizuálním, tak fonetickým i významovým. Své úvahy o zaměnitelnosti jednotlivých prvků doplnil též o hodnocení celkového vzhledu napadené ochranné známky. Dovodil, že soubor všech prvků, které

jsou součástí kombinované ochranné známky, má dostatečnou rozlišovací schopnost. Námitky uplatněné v tomto žalobním bodě proto soud označil za liché.

S ohledem na výklad pojmu „zaměnitelnosti“ se soud zabýval žalobcem vznesenou judikaturou Soudního dvora Evropských společenství, konkrétně rozsudkem Soudního dvora ES ze dne 11. 11. 1997, *SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport*, C-251/95, Recueil, I-6191 a rozsudkem Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc.*, C-39/97, Recueil, s. I-5507. Souhlasil s žalobcem, že po vstupu České republiky do Evropské unie je nutno respektovat rozhodovací praxi Soudního dvora Evropských společenství i při aplikaci zákonů České republiky. Dle názoru soudu však byly všechny principy v citovaných rozhodnutích obsažené věcně zohledněny správním orgánem v napadeném rozhodnutí a také respektovány.

K druhému žalobnímu bodu, tedy k tvrzení, že se rozhodující správní orgán zabýval pouze námitkami podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách (námitka zaměnitelnosti ochranné známky se známkou dřívější) a nikoliv námitkami podle písmena d) stejného ustanovení (zaměnitelnost s dřívějším obchodním firmou jiného subjektu) soud uvedl, že zveřejněné kombinované označení není v dominantním slovním prvku zaměnitelné s názvem obchodní firmy žalobce (Gorbatschow Wodka KG). Dle názoru soudu nebylo navíc možné zohlednit tuto námitku také z toho důvodu, že byla uplatněna až v rozkladovém řízení a nikoliv v prvoinstančním řízení před správním orgánem.

Třetím žalobním bodem bylo namítané procesní pochybení správního orgánu; to mělo vzniknout nekorektní aplikací § 9 zákona o ochranných známkách, která se následně promítla do porušení § 59 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád. Zde soud odmítl argumentaci žalobce jako zčásti věcně se překrývající s tvrzením obsaženým v prvním žalobním bodu a zčásti za lichou, neboť žalobce nad rámec namítaného nesprávného výkladu § 9 zákona o ochranných známkách žádný další důvod procesního pochybení správního orgánu nespecifikoval.

II.

Proti zamítavému rozsudku Městského soudu v Praze brojí žalobce kasační stížností. Důvodem včas podané kasační stížnosti je nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení otázky zaměnitelnosti (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a dále pak nepřezkoumatelnost spočívající ve vadě řízení před soudem (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), neboť soud v rozporu s ustanoveními soudního řádu správního nezohlednil námitky žalobce obsažené v jeho replice ze dne 21. 4. 2005.

S ohledem na výklad pojmu „zaměnitelnosti“ žalobce rozhodnutí soudu vyčítá především to, že obdobně jako žalovaný provedl pouze mechanické srovnání počtu písmen slov „GRATSCHOW“ a „GORBATSCHOW“ a z odlišnosti ve dvou písmenech těchto výrazů dovedl, že se jedná o dostatečně odlišitelné dominantní prvky dvou ochranných známek. Žalobce namítá, že soud nevzal v potaz celkovou podobnost srovnávaných slovních prvků z hlediska průměrného spotřebitele, ani okolnost, že všechna písmena dominantního slovního prvku přihlašovaného označení jsou obsažena ve slovním prvku

namítaných známek, a to dokonce ve stejném pořadí. Nezohlednil ani to, že spotřebitelé budou porovnávána označení zpravidla vnímat v delších časových intervalech a nebudou schopni si přesnou podobu známek vybavit. Průměrný spotřebitel, který se při nákupu nepochybně bude orientovat podle dominantního slovního prvku etikety, přičemž nebude pravděpodobně mít možnost provést přímé srovnání obou výrobků, produkty snadno zamění. Žalobce konečně uvádí, že další prvky, které jsou obsaženy v napadené kombinované ochranné známce, nejsou dostatečně výrazné, aby byly schopny vyloučit nebezpečí záměny.

Žalobce dále uvádí, že při posuzování zaměnitelnosti žalovaný dostatečně nezohlednil skutečnost, že napadená ochranná známka byla registrována pro stejnou třídu, ve které se nalézá již registrovaná ochranná známka žalobce (třída 33 – alkoholické nápoje). Dle jeho názoru této skutečnosti nevěnoval dostatečnou pozornost ani soud. Naopak se spokojil s prohlášením žalovaného, že tuto skutečnost vzal v potaz. Žalobce tento postup s odkazem na výše citovanou judikaturu Soudního dvora ES napadá jako nekorektní.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že výtky žalobce uplatněné proti rozsudku Městského soudu v Praze jsou identické k výtkám, které žalobce již uplatnil ve správní žalobě. Žalovaný plně podpořil právní názor Městského soudu v Praze. V reakci na text kasační stížnosti vznesl pouze obecnou otázku, zda judikatura Soudního dvora, které se žalobce opakovaně dovolává, je pramenem práva i pro správní rozhodnutí, které bylo vydáno dne 3. 4. 2003, tedy více než jeden rok před přístupem České republiky k Evropské unii. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že soud ve správním soudnictví je povinen zkoumat zákonnost správního rozhodnutí s ohledem na skutkový a právní stav, který zde byl v okamžiku vydání správního rozhodnutí, tedy období, kdy Česká republika ještě nebyla členem Evropské unie.

Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které žalobce ve své kasační stížnosti uplatnil. Neshledal přitom v dosavadním řízení vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

K výkladu neurčitého právního pojmu „zaměnitelnosti“ se správní soudy v minulosti již vyjadřovaly; v této souvislosti je vhodné odkázat na rozhodovací činnost Vrchního soudu v Praze a podrobná kritéria, která tento soud stanovil pro vymezení akceptovatelné míry uvážení správního orgánu při výkladu tohoto pojmu (srov. především rozsudek ze dne 14. 6. 1999, sp. zn. 6 A 58/97, publikováno pod. č. 768/2001 Soudní judikatura ve věcech správních či rozsudek ze dne 27. 12. 2001, sp. zn. 7 A 119/99,

publikováno tamtéž jako č. 928/2002). Tuto linii judikatury následuje i rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu (srov. kupř. rozsudek ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001 či rozsudek ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, obé na www.nssoud.cz).

Výše uvedená ustálená judikatura setrvává na stanovisku, že posouzení zaměnitelnosti je především otázkou skutkovou, jejíž rozhodnutí přísluší v první řadě správnímu orgánu. Správní soudy nejsou povolány nahrazovat hodnocení skutkových otázek, provedené expertním správním orgánem, úvahou vlastní. Ta se, stejně jako jakékoliv jiné posouzení skutkových otázek, může s ohledem na názory posuzujícího subjektu znatelně lišit.

Na druhou stranu je však správní soud k žalobní námitce povinen přezkoumat hodnocení důkazů provedené správním orgánem s ohledem na to, zda se jednalo o hodnocení úplné a z hlediska aplikované právní normy také logické. Stejně tak je správní soud oprávněn přezkoumávat korektnost výkladu neurčitých právních pojmů provedených správním orgánem, v kontextu ochranných známek pak klíčového pojmu „zaměnitelnosti“. Zde se však činnost správního soudu omezuje na zjištění, zda rozhodnutí správního orgánu je s ohledem na zákonnou úpravu, vyloženou ustálenou judikaturou soudní, argumentačně udržitelné.

Při aplikaci výše uvedeného měřítka úplnosti a logičnosti výkladu pojmu „zaměnitelnosti“ provedené správním orgánem je nutné souhlasit s právním názorem Městského soudu v Praze v tom, že žalovaný tento pojem vyložil korektně a také jej korektně aplikoval na dané skutkové okolnosti. Při posuzování zaměnitelnosti se nezaměřil pouze na srovnání dominantního prvku napadené kombinované ochranné známky (výrazu „GRATSCHOW“) s (jediným) prvkem slovní ochranné známky „GORBATSCHOW“, ale v souladu s výše citovanou judikaturou správních soudů hodnotil (ne)zaměnitelnost obou ochranných známek jako celek. Tvzení žalobce, že se správní soud omezil na „mechanické srovnání počtu písmen“ v obou slovech, není proto korektní a neodpovídá rozboru skutkových otázek provedených správním soudem a obsažených v písemném vyhotovení napadeného rozsudku.

Stejně tak je lichá námitka nezohlednění „průměrného“ spotřebitele. Správní orgán naopak v souladu s judikaturou soudní (k výkladu tohoto pojmu srov. kupř. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2006, č. j. 11 Ca 175/2005 - 58, publikován pod č. 873/2006 Sb. NSS či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2005, č. j. 9 Ca 8/2004 - 11, č. 1333/2007 Sb. NSS) s vjemem „průměrného“ spotřebitele pracuje. V konkrétním případě se správní orgán domníval, že „průměrný“ spotřebitel u alkoholických výrobků stejného druhu (vodka, whisky, brandy aj.) je spotřebitelem „pozorným“, který při nákupu alkoholu v obchodě pečlivě rozlišuje jednotlivé etikety a výrobce. Ani tento názor nevybočuje z logicky akceptovatelného úsudku. Je přirozeně možné tvrdit, že „průměrný“ spotřebitel vodky může být někdo úplně jiný; za určitých okolností kupříkladu také podnapilá osoba v restauraci těsně před zavírací dobou. V případě podobného standardu „průměrného“ spotřebitele by se okruh zaměnitelných produktů pochopitelně rapidně rozšiřoval, tedy za podmínky, že by daný produkt obsahoval dostatečný podíl ethylalkoholu. Podobné měřítko však stěží odpovídá standardu

průměrného spotřebitele, který může být, s ohledem na objektivitu posuzované zaměnitelnosti, pouze spotřebitelem střízlivým a racionálně uvažujícím.

Nelze také přisvědčit názoru žalobce, že ostatní prvky napadené kombinované ochranné známky nejsou s to odlišit tuto ochranou známku od známky žalobce. Ve správním spise založený vzor kombinované ochranné známky „Liho VODKA GRATSCHOW Original“ je vyveden v černobílém provedení ve tvaru kosočtverce. Jeho tmavá plocha je dvojitě orámována. Známece dominuje na střed umístěný slovní prvek „GRATSCHOW“. Další slovní prvky „Liho“, „VODKA“ a „Originál“ jsou rozprostřeny nad, respektive pod dominantním slovním prvkem. Ve stínovaném pozadí známky je vyobrazena postava rytíře na koni, dle údajů navrhovatele zápisu se má jednat o rytíře blanického. S ohledem na počet těchto prvků a jejich odlišnosti lze korektně argumentovat, že navrhovaná ochranná známka je právě díky součtu všech těchto prvků odlišitelná od slovní ochranné známky ve znění „GORBATSCHOW“ či obchodní firmy žalobce „Gorbatschow Wodka KG“.

S ohledem na výtku, že žalovaný při posuzování zaměnitelnosti dostatečně nezohlednil skutečnost, že napadená ochranná známka byla registrována pro stejnou třídu, ve které se nalézá již registrovaná ochranná známka žalobce (třída 33 – alkoholické nápoje), lze pouze podotknout, že tímto tvrzením žalobce primárně (opět) polemizuje s rozhodnutím žalovaného, nikoliv rozhodnutím správního soudu, které je předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti. Navíc se jedná o námitku pochybné argumentační kvality: v rámci celého druhoinstančního řízení se správní orgán (předseda Úřadu průmyslového vlastnictví) zabýval výlučně přihláškou ochranné známky právě pro třídu 33. Proti přihlášce do tříd 16 a 35 žalobce neprotestoval a ty také nebyly předmětem rozkladu. Tvrdit, že žalovaný nezohlednil zaměnitelnost ve specifickém kontextu třídy 33, je proto poněkud kuriózní: celý rozklad se týkal právě registrace napadené známky pro danou třídu.

IV.

Posledním kasačním důvodem je vada v řízení před správním soudem. Zde žalobce napadá konstatování Městského soudu v Praze v závěru jeho rozsudku, ve kterém soud uvedl, že se nezabýval námitkami uvedenými v žalobcově replice, neboť byly uplatněny po uplynutí lhůty stanovené zákonem k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Šíří žaloby, respektive množství žalobních bodů, koncentruje soudní řád správní do dvou měsíců poté, kdy bylo žalobci doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.). Za touto hranicí nelze žalobu rozšiřovat o další žalobní důvody. Na druhou stranu nic nebrání soudu, aby k právní argumentaci, obsažené v replice či dalších vyjádřeních účastníků řízení, které byly soudu zaslány před rozhodnutím ve věci samé, a která nerozšiřuje žalobní body jako takové, nepřihlédl (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 41a odst. 3 o. s. ř. *a contrario*).

Z odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Praze patrné, že se s právními názory vyjádřenými v replice žalobce ve svém rozhodnutí ve věci samé vypořádal: zabýval se úlohou namítané judikatury Soudního dvora Evropských společenství, stejně jako se

zabýval probíranými otázkami zaměnitelnosti. V této situaci není jasné, proč soud v závěru svého rozhodnutí uvádí, že k námitkám uvedeným v žalobcově replice nepřihlédl, byť tak ve skutečnosti učinil. Tento rozpor mezi skutečným obsahem odůvodnění a závěrečnou poznámkou soudu však nedosahuje takové intenzity, aby byla dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V.

S ohledem na rozsudek napadený kasační stížností je nutné zdůraznit rozdíl mezi zkoumáním, které má provádět Úřad průmyslového vlastnictví v řízení o žádosti o zápis ochranné známky do rejstříku známek, a případným nekalosoutěžním jednáním, ke kterému může při určitém použití registrované ochranné známky dojít. Z argumentace žalobce, stejně jako z rozhodování správního orgánu a konečně též ze správního spisu je patrné, že způsob prolínání těchto dvou rovin není zřetelný.

Úřad průmyslového vlastnictví poskytuje v rámci své činnosti ochranu právům k průmyslovému vlastnictví, mimo jiné ochranným známkám. Účelem ochranné známky je odlišit výrobky nebo služby stejného druhu vyráběné či poskytované odlišnými subjekty. Úvahy a kritéria, kterými má být Úřad při posuzování přihlášek ochranných známek veden, byly stanoveny v zákoně č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (Dnes již nahrazen zákonem č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách.). Při zkoumání shodnosti či zaměnitelnosti podle § 3, respektive § 9 zákona o ochranných známkách, vychází Úřad z prvků, které obsahuje přihlašovaná ochranná známka. Jen stěží může vycházet z poznatků, které přihláška neobsahuje, respektive z obchodních praktik přihlašovatele, na které nebyl upozorněn v námitkovém řízení či které mu nejsou známy z úřední činnosti. Od správního orgánu nelze dále požadovat, aby při přihlašování ochranné známky vycházel z nejhoršího možného scénáře, tedy v podstatě z toho, že přihlašovatel chce ochrannou známku využít pro nekalosoutěžní jednání.

Na druhou stranu lze však souhlasit s tím, že Úřad může odmítnout zapsat ochrannou známku, jejíž přihláška nebyla učiněna v dobré víře. Absence dobré víry bude dána u známek čistě spekulativních či známek pirátských. V prvním případě může přihlašovatel žádat o zápis pouze z důvodu následného zpeněžení ochranné známky, aniž by mohl mít reálný úmysl ochrannou známku užívat v obchodním styku. V druhém zmiňovaném případě, tedy u známek pirátských, se jedná o situaci, kdy je již v okamžiku přihlašování patrné, že přihlašovatel míní parazitovat na již zavedené ochranné známce starší (k této otázce viz Horáček, R., Čada, K., Hajn, P. Práva k průmyslovému vlastnictví. Praha: C. H. Beck, 2005, str. 320 an. Obecně ke zneužití práva, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS; usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 374/06, <http://nalus.usoud.cz>).

V případě kombinované ochranné známky „Liho VODKA GRATSCHOW Original“ je ze správního spisu patrné, že společnost Liho – Blanice, s. r. o. se svým následným „využíváním“ ochranné známky dopustila nekalosoutěžního jednání. Pro prodej svého produktu zvolila formát, který napodoboval zavedenou značku „GORBATSCHOW“; vodku GRATSCHOW se totiž jala prodávat v podstatě totožném

barevném provedení etikety (modro-stříbrném) a stejném typu a tvaru lahve. Tímto jednáním se na návrh žalobce zabývaly obchodní soudy: jak Krajský soud v Českých Budějovicích (rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 13 Cm 656/2002 - 118), tak Vrchní soud v Praze (rozsudek ze dne 6. 12. 2004, č. j. 3 Cmo 65/2005-187) dovodily, že společnost Liho – Blanice, s. r. o. napodobila vzhled své vodky GRATSCHOW jak v barvě a provedení etikety, tak ve tvaru lahve, jejíž tvar byl ostatně chráněn jinou ochrannou známkou žalobce. Vyvolala tím nebezpečí záměny a dopustila se nekalosoutěžního jednání v rozporu s § 44 Obchodního zákoníku. Oba soudy však také konstatovaly, že k nekalosoutěžnímu jednání nedošlo užíváním ochranné známky „Liho VODKA GRATSCHOW Original“, ale užitím tohoto označení ve spojení s okopírováním barev a tvaru láhve žalobce.

Z výše uvedené judikatury však správní orgán při svém rozhodování nemohl vycházet; v okamžiku jeho rozhodování bylo k dispozici pouze usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 10. 2002, č. j. 13 Cm 656/2002-12, ve kterém soud zakázal společnosti Liho – Blanice, s. r. o. zdržet se do rozhodnutí ve věci samé užívání označení Gratschow v jakékoliv formě pro alkoholické nápoje. K argumentu tímto usnesením žalovaný konstatoval, že jednak není tímto usnesením vázán, a jednak že výrok o předběžném opatření učiněný v nekalosoutěžním sporu nikterak nepředjímá rozhodnutí o zápisu ochranné známky. Dle žalovaného je zřejmé, že (správní) výrok o formálním zápisu známkového práva, učiněný Úřadem, se může lišit od případného (nekalosoutěžního) výroku o skutečném výkonu tohoto práva, učiněného soudem.

Názoru žalovaného lze přisvědčit. Byť se oba právní instituty mohou v některých případech překrývat (tedy právě s ohledem na vyvolání nebezpečí záměny výrobku či služeb), projednávaný případ poskytuje příklad opačný. Společnost s ručením omezeným Liho – Blanice totiž požádala o přihlášení své kombinované známky v černobílém provedení. Při černobílém provedení ochranné známky se ochrana vztahuje na všechna možná barevná provedení. V podstatě nekonečné množství možných barevných variací provedení ochranné známky na etiketě lahve, která mohla být různého tvaru, by bylo přestavitelných, aniž by vzniklo jakékoliv nebezpečí záměny. Společnost Liho – Blanice však zvolila pro distribuci svého produktu právě a jedině tu variantu, která vyvolávala nebezpečí záměny. Jak však již bylo uvedeno výše, správní orgán při přihlašování ochranné známky nemůže vycházet z toho, že cílem přihlašovatele, který žádá o registraci podobné (nikoliv zaměnitelné) ochranné známky, je zvolit jediný způsob barevného provedení ochranné známky, který, v součtu s ostatními faktory, jako je tvar a barva lahve, bude s to vyvolat záměnu.

VI.

Žalobce i žalovaný ve svých vyjádřeních argumentují s právem Evropských společenství a judikaturou Soudního dvora ES. Tuto judikaturu ve svém rozhodnutí zohlednil i Městský soud v Praze. Mezi účastníky řízení však nepanuje shoda ohledně toho, jakou roli tato judikatura měla hrát v procesu vnitrostátní aplikace práva, především tedy v situaci, kdy bylo správní rozhodnutí vydáno před přistoupením České republiky k Evropské unii.

S ohledem na aplikaci hmotného práva Evropské unie je nutné odlišit dvě situace: za první, situaci, kdy se posuzované skutkové okolnosti odehrály před přistoupením České republiky k Evropské unii a, za druhé, situaci, kdy posuzované skutkové okolnosti leží po přistoupení.

Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že právní předpisy Společenství a judikatura Soudního dvora ES slouží jako vhodné výkladové vodítko při výkladu české právní úpravy i v případech, kdy jsou posuzovány skutkové okolnosti, k nimž došlo před vstupem České republiky do Evropské unie. Předpokladem inspirace právem ES a judikaturou Soudního dvora je skutečnost, že vykládané ustanovení českého právního předpisu bylo přijato za účelem sblížení českého práva s právem Evropských společenství a český zákonodárce nevyjádřil úmysl se od normy práva Společenství odchýlit (srov. rozsudek NSS ze dne 29. září 2005, č. j. 2 Afs 92/2005 - 45, č. 741/2006 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 22. března 2007, č. j. 9 Afs 5/2007 - 70, www.nssoud.cz).

V případech, kdy skutkové okolnosti posuzovaného právního vztahu leží po přistoupení, není pochyb o tom, že jak soudy, tak správní orgány mají povinnost souladného výkladu českého práva s právem Evropských společenství (s ohledem na ochranné známky srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97, č. 1064/2007 Sb. NSS, v obecné rovině např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007 - 83, č. 1401/2007 Sb. NSS).

Lze tedy shrnout, že v prvním z jmenovaných případů se jedná o zohlednění vhodné, v druhém o zohlednění povinné. S ohledem na právní úpravu v oblasti ochranných známek je patrné, že zákon č. 137/1995 Sb. nebyl aproximační normou v této oblasti; tou byl až zákon č. 441/2003 Sb. Na výklad ustanovení zákona č. 137/1995 Sb. tedy výše uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu nedopadá. Na druhou stranu je však potřeba zdůraznit, že absence výslovného aproximačního předpisu nezabraňuje soudu či správnímu orgánu použít právo ES či judikaturu Soudního dvora jako typ srovnávacího argumentu, který působí silou přesvědčivosti. Městský soud v Praze tedy nikterak nepochybil, pokud i na půdorysu tehdy platného zákona č. 137/1995 Sb. argumentačně zohlednil judikaturu Soudního dvora ES.

VII.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, se náhrady nákladů řízení nedomáhal a dle obsahu spisu mu ani náklady nevznikly. Žádný z účastníků nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2008

JUDr. Josef Baxa

předseda senátu